

Vsaka oblika in vse je upravičeno, samo da prihaja iz globine srca in je lepo izraženo: svetopisemski psalmi in Whitmanovi spevi, Herédijevi soneti in Van Lerbergheova „Chanson d' Éve“, Swinburneovi spevi in Kasproviczeve himne. Poezije so Pindarjeve ode in pesmi Jacopona da Todi, molitve sv. Terezije in Carduccijsve antične strofe. Saj tudi „Božanski komediji“ in „Luzijadam“ — meni v svojem odgovoru na anketo portugalski pesnik Carlos Magalhaes de Azeredo — ne more nihče očitati, da niso prišle poetu iz srca, četudi je njih oblika umetna.

In tako bode pač vedno tudi še nadalje. Pravi pesnik najde za izražanje svojih misli in čuvstev vedno pravo obliko, pa bodisi, da je to stalna forma ali pa svoboden verz. Saj je v mejah lepote vse dovoljeno. In kar je res lepo, ostane večno. Posebnosti, kakršne so verzi Nemca Arna Holza, se pa kmalu preživijo ...

Vojeslav Molè.

Prešernov „Krst pri Savici“ v novem ruskem prevodu. Lavr. Leskovec je objavil v 3. in 4. številki letošnjega „Slavj. Mira“, ki izhaja v Peterburgu, nov ruski prevod „Krst pri Savici“. O Korševem doslovnem prevodu se je kritika svoj čas opravičeno jako pohvalno izrazila. Leskovec ni prevajal „Krst“ doslovno, večkrat je zavil po svoje, dasi je skušal slediti Prešernu tercino za tercino, oktavo za oktavo (le 29. oktavo je izpustil). Njegov prevod ali prepev — tako ga tudi avtor na enem mestu imenuje — je jako slab, tendenciozen in poln pogrškov. Po njem bi bil Prešeren največji panslavist. V Prešernovem „Krstu“ je v ospredju verski moment, opisuje se zadnji boj paganskih Slovencev proti Slovencem kristjanom, torej predvsem bratomorni verski boj, ki se konča z zmago krščanskih Slovencev. Leskovec pa je dal vsebini političen značaj; Nemci, poveljuje jim „německij knjaz“ (!) Valjhun, pridejo nad Slavjane, da iztrebijo to nesrečno pleme z zemlje. „Smert Slavjanam!“ se glasi bojni krik Valjhunovih čet. Upira se jim brezuspešno zadnji „slavjanski“ knez Črtomir, ki ga zove narod v legendi predhodnika (!) Cirila in Metoda. Ves prevod je preprežen s „Slavjani“, s „slavjanskim“ svetom, Olimpom, bogovi, rajem i. t. d., tako da ta „slavjanska“ potvorba Prešernovega „Krst“ naravnost profanira ime pesnika, ki je bil vse prej kakor vseslovjanski politik. Izmed mnogih pogrškov omenjam le, da je prekrstil Leskovec v svojem „Krstu“ Avrelija v Orla, Droha v Draga in Črtomira v Orloviča, Ajdovski Gradec stoji po njem na skali „nad ozera pučinoj“, izpreobrnjeni druid „s juga k nam javilsja“ ... Znano je, da nas Rusi v novejšim času ne nazivljejo več po češkem vzgledu Slovince, ne govore o Sloviniji in slovinskem jeziku, marveč rabijo oblike Slovenec, Slovenija, slovenski.

Dr. J. Mencej.

Valentin Mandelc. Letošnji „Jahresbericht“ Kranjske gimnazije prinaša kratko razpravo, v kateri profesor Makso Pirnat v petih oddelkih priobčuje jako zanimive podrobnosti „Iz mladih let pesnika Simona Jenka in skladatelja Davorina Jenka“. Peti oddelek navaja Valentina Mandelca kot sošolca in „najljubšega prijatelja“ Simona Jenka; potem razpravlja o Mandelčevih zaslugah za slovensko slovstvo sploh, posebno pa za slovensko dramatiko, kajti „prevedel je lepo število tujih, zlasti francoskih iger v slovenski jezik“.